

הקדוה הרת קדוה לרת

תשורה

מכינוס ג' תמוז ה'תשע"ט

עיה"ק צפת

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

עריכה: שלום דובער שניאורסאהן

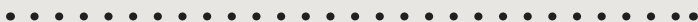
עימוד: שלום אוריאן

770SHORIAN@GMAIL.COM



קול קורא

צו ודרישת השעה



כבואנו מ"זמן מתן תורתנו" ימי התשלומין, שנתחדשה נתינת וקבלת התורה מהקב"ה לבנ"י, ובודאי שכאו"א מבנ"י שליט"א קיבל על עצמו להתחזק ולהוסיף בקביעת עתים לתורה, הן בנגלה דתורה והן בפנימיות התורה, ובפרט בלימוד שיעורי תורה ברבים, - יש לעורר גם ע"ד ההוספה בענין שהוא צו ודרישת השעה. והצעתי ובקשתי: נוסף על שיעורי התורה שיש לכאו"א עד עתה - ישתדל גם לייסד שיעור בתורה ללמד לאחרים, ומה טוב ללמד לעשרה מישראל, ועד ל"תלמידים הרבה". ולהוסיף ולהדגיש - ששייך לכאו"א מישראל, וגם נשים וטף, כל חד וחד לפום שיעורא דילי':

הנשים - נוסף על שיעורי התורה דהנשים בהלכות הצריכות להן (כמנהגן של נשי ישראל מקדמת דנא להתאסף וללמוד ברבים), תשתדל כל אחת מהן לייסד שיעור לנשים אחרות (כל אחת - בהתאם לידיעותי').

והטף - נוסף על לימודיהם בחדרים ובישיבות קטנות (והבנות במוסדות חינוך שלהן), ישתדלו כל אחד ואחת מהם לייסד שיעור לילדים אחרים, אל"ף בי"ת, חומש, וכיו"ב. וכדי להוסיף עידוד וזירוז - כדאי ונכון שכל אחד ואחת יודיע לרב מורה הוראה (וכיו"ב) על פעולותיהם ביסוד שיעורי תורה לרבים. ואלה הרוצים - ישלחו הדו"ח לכאן על מנת להזכירם על הציון דכ"ק מו"ח אדמו"ר להתברך בכל המצטרך להם.

ויה"ר שתיכף ומיד ממש נזכה לקיום היעוד "ולא ילמדו עוד איש את רעהו גו' כי כולם ידעו אותי", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

(הוגהה ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א - ה'תש"נ)



שיחות



מאירה בו נשמת בעל השמועה

ישנו ענין נעלה יותר שנעשה ע"י חזרת דא"ח כדבעי - שלא זו בלבד ש"בעל השמועה עומד כנגדו", מרחוק, אלא עוד זאת, ש"מאיר . . הארת נשמת בעל השמועה", והיינו, שמאיר בו; אם רק חוזר כדבעי, בביטול ישותו, אזי מאיר בו הארת נשמת בעל השמועה. ואף ש"מאיר בבחי' מקיף", הרי כיון שמדובר אודות תורת החסידות, "דברי אלקים חיים", בודאי שמההארה שבבחי' מקיף יומשך סוכ"ס גם בפנימיות.

ועוד עילוי בזה - שע"י חזרת דא"ח ברבים מזכה הוא את הרבים, וזכות הרבים תלוי בו, כך, שנוסף על המעלה והזכות של כל אחד בפני עצמו, ניתוסף גם מעלת וזכות הרבים, שהוא "אור העולה על כולנה".

"היו צריכים לייקר את גודל הענין"

וענין זה - שבעת חזרת דא"ח מאיר הארת נשמת בעל השמועה - שייך לא רק ליחידי סגולה, אלא לכל אחד שחוזר דא"ח, שהרי בדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר לא נזכרה שום הגבלה בדבר. ומזה גופא שהקב"ה, מסבב הסיבות, סיבב את הדברים באופן שתגיע אליו הידיעה בענין זה, מוכח, שענין זה שייך אליו.

וכיון שכן, היו צריכים לייקר את גודל הענין דחזרת דא"ח, ולהשתדל בזה וכו'. והגע עצמך: אילו היתה אפשרות לראות את פניו של בעל המאמר - בודאי היו עושים כל מיני השתדלויות, תחבולות וערמומיות כו'; ובמכ"ש וק"ו כשמדובר לא רק אודות ראיית זיו קלסתר פניו, אלא יתירה מזה - שיאיר בו הארת נשמת בעל המאמר!

שיתחילו לחזור חסידות ברבים!

אך לפועל, מסיבות שונות ומשונות ישנם כאלו שנחלש אצלם הענין דחזרת דא"ח, ורוצים לפטור עצמם מזה לגמרי; ענין זה משאירים הם למישהו אחר, ואילו הם עצמם רוצים לצאת ידי-חובה בסיפור או ניגון. ובכן, סיפור או ניגון הוא אמנם ענין נעלה ביותר אבל, אין זה מגיע להעילוי שבחזרת דא"ח, ענין של תורה דוקא, שע"ז נעשה יחוד נפלא שאין יחוד כמוהו כו', כנ"ל.

וגם מי שקשה לו לחזור מאמר שלם - הרי ביכלתו לחזור לכל הפחות אות או פרק אחד, בלשון הרב, והעיקר, שיהי' זה מתוך מסירה ונתינה כו', וכאמור, שע"ז מתייחדים עם נשמת בעל השמועה, שהוא נשיא הדור וגם של הדורות שלפניו ושלאחריו, דכיון ש"קדושה לא זזה ממקומה", הרי כל א' מהנשיאים הוא הנשיא של כל הדורות . .

ולא לדרשה קאתינא, לומר פירוש נאה כו' ("א גוטער פשט, א בעסערער פשט"), אלא בנוגע לפועל: . . שיתחילו לחזור חסידות ברבים!

(משיחת ש"פ בראשית ה'תשכ"ד)

יש לנו רבי גדול, ובשליחותו אנו באים

בנוגע להליכה לבתי כנסיות - הי' הסדר בזמנים הקודמים שכאשר היו שואלים בבית-הכנסת מניין אתם, היו משיבים: מדאָקשיץ וכדומה, כי, היו פוחדים לומר שבאים מליובאוויטש שמא יגרשו אותם... אבל כיום, נמצאים בזמן שלא צריכים להתפעל, אלא צריכים לדבר גלויות: הי' לנו רבי גדול, כ"ק מו"ח אדמו"ר, ובשליחותו אנו באים! צריכים לומר את האמת, שבאים בשליחותו של כ"ק מו"ח אדמו"ר, ולדבר עם "ברייטקייט", ולא להתפעל מאף אחד, וע"ד המשל (המובא בחסידות) מחכם גדול שאלה שאינם חכמים אינם נחשבים בעיניו כלל... - צריכים אמנם להזהר שלא לפגוע באף אחד ("ניט אַפרייסן יענעם דעם נאָז"), ו"דברי חכמים בנחת נשמעים", אבל, ביחד עם זה, צריכים ללכת עם "ברייטקייט", ולא להתפעל מאף אחד.

(משיחת כ"ז אלול ה'תש"י)

לעמוד בתוקף!

[כ"ק אדמו"ר שליט"א פנה לתלמידי התמימים ההולכים לערוך הקפות בכ"כ בתי כנסיות, ואמר:] אע"פ שדרכו של אדם שבבואו למקום זר אינו מרגיש בתוקף כל כך כמו במקום מגורו - הרי, אצל בני"א אין הדבר כן, כפי שרואים שגם לאחרי חורבן ביהמ"ק ש"גלינו מארצנו", עומדים בני"א בכל התוקף על קיום התומ"צ מתוך מס"נ. ומזה מובן גם בנוגע להליכה לבתי-כנסיות: אע"פ שהולכים למקום זה, מבלי לדעת לאיזה סוג בית-כנסת יכנסו, ואיזה סוג יהודים יפגשו שם, אין לחשוש שמא יתפעלו ויושפעו מהם ולא יצליחו להשפיע עליהם, שכן, אצל בני"א, בכל מקום שבאים אליו, עומדים בכל התוקף כמו במקומם הם, ובנדו"ה, שבאים להבתי-כנסיות בכל התוקף כמו שנמצאים בד' אמותיו של הרבי, ובכח זה משפיעים עליהם ומקרבים אותם אל הרבי. יתן השי"ת שכאז"א מההולכים להבתי כנסיות יביא עמו לכל הפחות יהודי אחד לכאן, בין ד' כתלים של הרבי, שהם יקבעו בירושלים וביהמ"ק, כמארו"ל "עתידיים בתי כנסיות ובתי מדרשות שבבבל שיקבעו בארץ ישראל", ואז תתפשט ירושלים בכל ארץ ישראל, וביהמ"ק בכל ירושלים.

(משיחת ליל שמחת תורה (קודם הקפות) ה'תשי"א)

לקנות הקהל בענין דנגלה

וגם בענין זה הורה רבינו הזקן את הדרך - באיזה אופן צריכה להעשות הפעולה בהפצת המעיינות חוצה:

כ"ק מו"ח אדמו"ר סיפר בכמה שיחות אודות דרך פעולתו של רבינו הזקן בהפצת המעיינות חוצה - שבבואו לכל עיר, הי' נכנס לבית המדרש או לבית הכנסת, עומד ואומר ענין בנגלה דתורה, ולאחרי שהי' "לוקח" את קהל הלומדים ("ווען ער פלעגט דערנעמען דעם עולם") - או מבלבל אותם... (בכל מקום לפי ענינו) - ע"י דבריו בנגלה דתורה, הי' מתחיל לומר ענין מתורת החסידות, ובכך הי' מהפכם ממהות למהות!

ודרך זו הראה רבינו הזקן גם לנו, - ולא עוד אלא שלאחרי שפתח וסלל את הדרך, הרי עבודתנו בזה היא שלא בערך בנקל יותר, ומה גם שהובטחנו שבודאי תהי' עבודה זו בהצלחה - שכאשר פוגשים יהודי שלעת עתה אינו חסיד, צריכים "לקחת" אותו ("דערנעמען אים") ע"י נגלה דתורה, וכאשר מבלבלים אותו או שוברים מציאותו עי"ז, אזי נעשה כלי קיבול לתורת החסידות, ויכולים להפכו ממהות למהות.

(משיחת כ"ד טבת תשי"ב)

הקב"ה מצווה עליך לחזור חסידות!

אעפ"כ, יש לך באמצע העזר של "אחשוורוש", הקב"ה שאחרית וראשית שלו, שמצווה עליך לחזור חסידות, פנימיות התורה, שנקראת אילנא דחיי, שאין בה אחיזה ללעו"ז, ולכן, גם אם לפי שעה יהי' אצלך רגש של מציאות וישות שיפעל רגש של גאווה, הרי בודאי שסוכ"ס ישרוף אותו ("וועט אים דורכברענען") האור והאש שבתורה וה"מאור" שבתורה, דקאי על פנימיות התורה (כמבואר בפירוש דברי הירושלמי "המאור שבה מחזירו למוטב"), להטהר ולהיות דבר חדש, כלי חדש.

(משיחת פורים תשט"ז)

רצונו של כ"ק מו"ח אדמו"ר

בהמשך להמדובר כמ"פ אודות רצונו של כ"ק מו"ח אדמו"ר שיחזרו חסידות בבתי כנסיות ברצוני להדגיש עוה"פ שכיון שישנם בחורים אחדים שלא נכנסו עדיין לענין זה מאיזה טעם שיהי' [פעם נכנס יהודי אל הרבי, והרבי תבע ממנו איזו עבודה באחד מעניניו (של הרבי), והלה מצא כמה טעמים מדוע אינו יכול לעשות זאת...], יש לעורר אותם שמכאן ולהבא יתקנו זאת.

תועלת כפולה

בענין זה יש תועלת כפולה - הן עבור המתפללים בבתי-כנסיות ששומעים דברי חסידות, והן עבור אלה שהולכים לבתי-כנסיות לחזור חסידות, ולא עוד אלא שקשה לשער ולהעריך מי מקבל תועלת גדולה יותר, השומעים או המדברים!... האמת היא שאינני יודע מהו הצורך להכנס לכל זה, לשער ולהעריך מי מקבל תועלת גדולה יותר - דבר ברור הוא שיש תועלת הן להשומעים והן להמדברים, ודבר ברור שענין זה מתאים לרצונו של כ"ק מו"ח אדמו"ר, ששאף ומסר את עצמו ("ער האט זיך אריינגעלייגט") על כך שהתלמידים יחזרו חסידות בבתי כנסיות.

פתגם של פנימיות התורה

ובכן: רובא דרובא - קיבלו כבר על עצמם לעסוק בזה, ועכשיו צריכים להשתדל בנוגע לאלה שעד עתה לא עסקו בזה - הן אלה שנמצאים בין כתלי הישיבה, והן אלה שחושבים שיצאו כבר מבין כתלי הישיבה - שיקבלו על עצמם שמכאן ולהבא, לעתים תלויים, ומה טוב לעתים קרובות ("וואס אפטער אלץ גלייכער"). יחזרו חסידות בבתי כנסיות. צריכים להשתדל שיהודים ישמעו פתגם ("א ווארט") של פנימיות התורה, "מאור" שבתורה, שממשיך חיות ("פשוט לעבעדיקייט") הן בלימוד נגלה דתורה והן בקיום המצוות.

עיקר העיקרים

והעיקר - לפעול שבכל עת ובכל שעה בחייו של יהודי יזכור וידע שהיותו חי וקיים באותה שעה ובאותו רגע הוא מצד כח הפועל שבנפעל, דבר הוי' שמהוה ומחי' ומקיים אותו.

ידיעת ענין זה הוא עיקר כל העיקרים, וכשישנו ענין זה, ודאי שסוכ"ס יעמוד כולו ("ער וועט זיך אינגאנצן אוועקשטעלן") בקרן אורה, ויקויים בו "תמים תהי' עם ה' אלקיך", יהודי שלם, בכל רמ"ח אבריו הרוחניים, רמ"ח מצוות עשה, ובכל שס"ה גידיו הרוחניים, שס"ה מצוות לא תעשה.

וכאשר כל יהודי יפעל זאת בחלקו בעולם - ה"ז יפעל להגדיל האור בעולם כולו, ויפעל תוספת אור ב"כל הנקרא בשמי", ב"לכבודי", ב"בראתיו", ב"יצרתיו", ואפילו ב"עשיתיו" - כיון שידלגו על ה"אף" ("אף עשיתיו", ש"אף" הו"ע בלתי-רצוי), וימשיכו חיים ("מ'וועט מחי' זיין און לעבעדיק מאכן") - ע"י ה"מאור" שבתורה - בעוה"ז הגשמי והחומרי, שהוא תכלית כל סדר ההשתלשלות, מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין.

(משיחת פורים תשי"ב)

בכוחו של כל אחד

אמנם, יכול מיישהו לטעון: כיצד יש בכחו ללכוד ולכבוש עיר שלימה, ובפרט מקום הפכי כו'!? והמענה לזה - שצריכים לידע ש"צדיקים דומים לבוראם", וכשם שבנוגע להקב"ה אמרו חז"ל שאינו מבקש לפי כחו אלא לפי כחן, לפי כחו של כאו"א, כך גם צדיקים אינם מבקשים אלא לפי כחו של כאו"א. וכיון שהרבי תובע זאת ממנו - ה"ז הוראה ברורה שהדבר הוא בכחו, דאל"כ, לא הי' הרבי תובע זאת.

גם מחסיד אחד תובעים...

ונקודת הענין - שכיון שהרבי תובע זאת ממנו, אזי אינו הולך בכחו הוא אלא בכחו של הרבי, ובמילא, גם אם אינו אלא יחידי בכל העיר, אינו מתבטל לגבי העיר - כדין "ברי", שברי' שלימה, אפילו באלף (ולאו דוקא אלף, אלא גם ריבוי היותר גדול) לא בטיל, והיינו, שאף שידע איניש בנפשי' שאינו שלם, מ"מ, כיון שכאשר הרבי תובע ממנו הולך הוא בכחו של הרבי, והרבי הוא בודאי שלם, נמצא, שעם היותו ברי' קטנה, יש לו את השלימות של המשלח (הרבי), וברי' שלימה אינה בטילה.

זוהי איפוא העבודה והאחריות המוטלת על "אגודת חב"ד" - שעליהם לידע שאינם צריכים להתפעל משום דבר, כיון שעבודתם אינה בכח עצמם, אלא בכח המשלח. כאשר עוסקים בעניניו של הרבי, אזי בכל מקום שהולכים הולך הרבי עמהם, ובמילא אין להתפעל ולהתיירא משום דבר, ולאידך גיסא - כאשר פוחדים ומתייראים ונדחקים בתוך "כלוב" ("אין קאטוך"), לוקחים לשם גם את הרבי, וה"ז כמשל האוחז בראשו של מלך ומורידו כו'.

ללכת בכל התוקף

ובמילא, צריכים לילך בכל התוקף, כיון שהולכים בכחו של הרבי, ואז בודאי מצליחים, ובאופן כזה - "זרעו בחיים", ובמילא "אף הוא בחיים" (כנ"ל). אמנם, התנאי לזה הוא - שיהי' "זרעו". ומשום זה משתדלים תמיד למצוא משולחים שדר"ים מלמדים כו' - מ"אנשי שלומנו" ("אייגענע מענטשן") דוקא.

מצדו של הרבי אין נפק"מ, וביכלתו לבצע את עניניו ע"י כולם. ובפרט ע"פ הפתגם בשם אדמו"ר הזקן, שתורת החסידות אינה ענין השייך לאיזה מפלגה שהיא, אלא לכל בני, וסוכ"ס יהיו כל בני חסידים, ובמילא, מצדו של הרבי, יכולים הדברים להתבצע ע"י כולם. אבל אעפ"כ, משתדלים למצוא "אייגענע מענטשן", שעל ידם נקל יותר לבצע את הענינים הדרושים, כיון שאין להם דעות והנחות משלהם.

(משיחת ש"פ בשלח, י"ב שבט ה'תשי"ד)

העיקר זה עצם ההליכה

כ"ק אדמו"ר שליט"א צוה שהתלמידים שהלכו לומר דברי התעוררות בבתי כנסיות יאמרו לחיים (וכן צוה לאנ"ש שדרים בערי-השדה לומר לחיים). וכששאלו אודות התלמידים שהלכו להבתי כנסיות ומצד סיבות לא דיברו בהם, האם גם הם בכלל זה - השיב כ"ק אדמו"ר שליט"א:

העיקר - שהלכו לבתי כנסיות, ובנוגע להדיבור - מעלה עליהם הכתוב כאילו דיברו. ולא עוד אלא שיש בזה מעלה יתירה, כי, כשמדברים בפועל, ה"ו דרשה שלהם ("א איגענע דרשה"), משא"כ כש"מעלה עליהם הכתוב" כאילו דיברו, ה"ו דרשה של תורה ("א תורה דרשה"), שהתורה עצמה מעידה על אמינות הדבר!

(משיחת אחרון של פסח תשי"ב)

איזו שייכות יש לך לרבי?!

. . ובנוגע לענינו: אם במקום סכנה דרש הרבי זאת - עאכו"כ שבמדינות החפשיות ישנה דרישתו של הרבי "העמידו תלמידים הרבה", ללא חשבונות וללא הגבלות, וכל זמן שענין זה הוא באופן שיש לו מקום בהכלים שלו, נשאר הוא במציאותו - ב"מצרים".

וכאמור, אם בנוגע לאופן עבודתו של ר' חנינא בן תרדיון שהי' מקהיל קהילות ברבים יש אפשרות שענין זה יהי' מצד הטבע, היינו, שאפילו מצד הטבע יש מקום להקהיל קהילות ברבים כו' - הרי עאכו"כ בנוגע לאלו שהרבי מינה אותם להיות שלוחים שלו, וכן אלו שהרבי ממנה אותם עכשיו, או שימנה אותם מחר כו', בודאי צריכה להיות אצלם העבודה ד"העמידו תלמידים הרבה" באופן של יציאה מכל החשבונות וההגבלות, ודוקא באופן כזה ממלאים את רצונו של הרבי.

ואם לאו - אומרים לו: איזו שייכות יש לך אל הרבי?! ומה הנך בא אל הרבי?!
האם רצה הרבי שתהי' מונח בחשבונות כו', כמו החשבון שכבר למדת עם שלשה תלמידים - ללמוד עם שלשה תלמידים התיר אפילו השלטון ברוסיה הסובייטית!...
הוא אמנם לומד תורה ומקיים מצוות, מאריך בתפלה וכו' - ובשכר זה יזכה לש"י עולמות... תר"ך עולמות... אבל, שייכות אל הרבי - אין לו!

אלף ואחד תלמידים

ובנוגע לפועל: יש לקיים את הציווי "העמידו תלמידים הרבה", הן בכמות והן באיכות: בכמות - שגם אם יש לו כבר אלף תלמידים, הרי כאשר במקום שבו נמצא ישנו עוד

יהודי, אין לו להסתפק באלף תלמידים, אלא צריך שיהיו לו אלף ואחד תלמידים. וכמו"כ באיכות - שלא להסתפק בכך שלומד עם התלמידים דף גמרא עם תוספות, פרק תניא, מאמר חסידות כו', שכן, כל זמן שעבודתו היא באופן שיש לה מקום בהכלים שלו, אין זה מספיק, ועדיין לא קיים את רצונו של הרבי.

וע"פ דברי הגמרא "אין הקב"ה בא בטרוניא עם בריותיו", ועד"ו בנוגע לצדיקים שדומין לבוראם (נוסף לכך שהרבי ידע גם את דברי הגמרא...), הרי כיון שהרבי שלח אותו למקום שבו נמצאים אלף ואחד יהודים, בודאי היתה כוונתו שיעמיד אלף ואחד תלמידים, ומזה מוכח שיש לו כחות, או שנתנו לו את הכחות הדרושים לכך.

וזהו כללות הדרשה "והעמידו תלמידים הרבה", באופן של "בכל מאדך", יותר מהגבלת הכלים שלו, ועד"ו דורשים מהתלמידים שגם הלימוד והקבלה שלהם תהי' באופן של "בכל מאדך", למעלה מהגבלת הכלים שלהם.

(שיחת ש"פ בשלח, ט"ו בשבט, ה'תשכ"ג)

אין הכוונה רק לבחורים בישיבה

. . בנוגע לבחורי הישיבה - שבזמנים שאינם שייכים לסדרי הישיבה, "בזמניהם" (כלשון המגילה), בזמנים שלהם, יתנו "תרומה" - לילך לבתי-כנסיות ולחזור חסידות.

- כשמדברים אודות בחורי הישיבה, אין הכוונה רק לאלה שנמצאים במעמד ומצב ד"כרכין המוקפין חומה", היינו, שגם בהוה ה"ה מוקפין חומה, והחומה היא בשלימותה, אלא גם לזה שנמצא במעמד ומצב שלעת-עתה ה"כרך" שלו חרב, רחמנא ליצלן, אבל בימות יהושע בן נון (המקבל הראשון ממשה רבינו) הי' מוקף חומה, היינו, שבעבר היתה לו שייכות לתומ"צ ול"מאור" שבתורה וזהי תורת החסידות - הרי גם זה בלבד מספיק שזוכה ויש לו את כל הכח שב"שושן הבירה", עיר הבירה של מלך מלכי המלכים הקב"ה, כך, שאע"פ שהעיר שלו חריבה, היינו, לא רק שהחומה חריבה, אלא גם הבתים חריבים, רחמנא ליצלן, אעפ"כ, נוהג הוא כמנהג שושן הבירה, ששם ראו בעיני בשר נסים גלויים בצד הטוב, בנוגע להגאולה!

יראה אלקות במוחש

וכאשר יתנהג באופן האמור - יעזור לו הקב"ה שבעגלא דידי', היינו, בחייו בעלמא דין, ובהקדם היותר אפשרי, יראה אלקות בעיני בשר במוחש ממש, גם בעניניו הפרטיים, בבני חיי ומזונא; אבל, ההתחלה צריכה לבוא מצדו הוא, ובלשון חז"ל שהקב"ה אומר לבני"פפתחו לי כחודה של מחט ואני אפתח לכם כפתחו של אולם".

. . וזהי הבטחתו של הקב"ה - שכאשר יהודי יעשה מצדו משהו, "כחודה של מחט", נקב קטנטן ("א קליינע לעכעלע") בהמציאות והישות שלו, אזי יפתח לו הקב"ה "כפתחו של

אולם, פתח הכי גדול שאי אפשר לסוגרו!... כך שנשאר חלל שדרכו נמשכת השפעת אלקות, הן בענינים רוחניים, והן בענינים גשמיים, בבני חיי ומזונא ריחא, לכל אחד ואחד בהמצטרך לו. אבל, את ה"חודה של מחט" - צריכים לעשות לבד.
(משיחת פורים תשי"ב)

נשיא דורנו עומד לנגדו

ובפשטות: כש"צלם של רבו", נשיא דורנו, עומד לנגדו - הרי כל המניעות ועיכובים כו' למילוי שליחות רבו מתוך שמחה וטוב לבב, או למילוי השליחות בכלל - מתבטלים לגמרי!

(משיחת ש"פ ראה תשמ"ו)

מקום רחוק...

ישנם כאלו שמחפשים דרכים כיצד להשתמט מטירחא יתירה - על ידי זה שילכו לבית כנסת הנמצא בקירוב מקום. אוי ואבוי לפיקחות שכזו! במקום לנצל את ה"פקחות" שיש בו עבור עניני קדושה, ולדוגמא: לתרץ רמב"ם בשיעור היומי, או על כל פנים ללמוד את השיעור ברמב"ם, וכיוצא בזה, מנצלים זאת כדי להתחמק ממילוי השליחות דנשיא דורנו בתכלית השלימות עי"ז שהולכים למקום רחוק דווקא.

(משיחת יום ב' דחג השבועות ה'תשד"מ)

לפעול על אלף ומאה בתי כנסיות

אם היה נוגע לו חיזוק היהדות - היה עוסק בעצמו בלימוד התורה, ופועל גם על אשתו ובניו, על קהילתו, ועל אלף ומאה בתי כנסיות שישנם בניו-יארק; ורק לאחר כן, אם ישאר לו עדיין פנאי - אזי יוכל להתעסק בהענין ד"אז אהפוך גו"..."
(משיחת אחש"פ תשכ"ה)

"פועלת ישועות בנפשו"

ויתחזקו בכל המיני חיזוק להתקרב אל האור כי טוב, ומפתן המבוא הלזה הוא השקידה בפעולת התיסדות שיעורי לימוד, וכתוב וצדקה תרומם כו' דהצדקה והחסד שהאדם עושה

עם זולתו בזה שמקרבו אל הפועל טוב אשר ראשיתו הוא הלימוד בשיעור לרבים היא פועלת ישועות בנפשו שעולה בעילוי אחר עילוי.

(ספר השיחות ה' אייר תרפ"ט)

אברך יכול לפעול יותר

דובר כמה פעמים אודות הצורך בחזרת חסידות בבתי-כנסיות. והטעם לזה הוא בגלל התועלת שבדבר - ובשתיים: א. עבור הבחורים עצמם שכדי לחזור חסידות בעל-פה יצטרכו בדרך ממילא ללמוד חסידות בעצמם (שהרי לא יתכן לחזור ללא לימוד מקודם). ב. עבור הבעלי-בתים הנמצאים בהבתי-כנסיות.

והנה, בנוגע לתועלת הראשונה, לימוד החסידות וידיעת החסידות ישנם מהאברכים ("יונגעלייט") הנשואים ועל-אחת-כמה-וכמה ("ווער רעדט שוין") הבעלי-בתים שכבר "באים בימים" החושבים שאינם זקוקים לתועלת זו, כיון שתורת החסידות היא אצלם "כמונח בקופסא"... וצריכים רק 'לאוורר' (דורכלופטערן) את הענינים מזמן לזמן, דבר שאינו כרוך ביגיעה כלל.

אבל לייגע את עצמם ללמוד המאמר בעל-פה ואחר-כך לילך לבית-הכנסת ולחזור - אינם חייבים, טוענים הם, כיון שהדבר אינו חסר אצלם. ואף שאמרו חז"ל: "מתלמידי יותר מכולם" - 'מוחלים' הם גם על כך, שכן, הזמן והטירחא שלהם יקרים יותר.

ובנוגע לתועלת זו - הרי אדרבה: מה יכול לפעול על בעלי-בתים יותר מזה שרואים שהגיע אליהם 'אדם גדול', שרכש לעצמו ידיעה טובה בחסידות ("ער קען שוין טאקע חסידות"), ואף-על-פי-כן אינו חס על זמנו ו'משפיל' את עצמו לחזור מאמר חסידות בפני כאלה שלמטה ממדריגתו כדי לזכותם - דבר שישאיר רושם חזק ביותר אצל הבעלי-בתים השומעים. ולפיכך, גם אם צדקו האברכים בטענתם שלתועלת עצמם אינם זקוקים לקיים הוראה האמורה, אף-על-פי-כן היה זה 'דבר ישר' אם היו חושבים אודות טובתו של יהודי שני, ובשביל יהודי זה היו "מוסרים את נפשם" ללמוד מאמר חסידות, ולדעת אותו גם בעל-פה ולאחרי זה לילך בבית-הכנסת ולחזור המאמר - כולו או חציו

. . ויהי רצון שגם האברכים (נוסף על הבחורים) יטלו חלק בעבודתו של רבינו הזקן בהפצת תורת החסידות, וזכות הרבים מסייעתם.

(משיחת כ"ד טבת תשי"ב)



מכתבים



\\ אדמו"ר הריי"צ

חזרת דא"ח ברבים, יהיה בהענינים המובנים להשומעים, ויקרב הבעלי-בתים שיחיו בכל האפשרי, וישים לבו על הבינונים בשנים והצעירים לקרבם.

(אגרות קודש אדמו"ר מהוריי"צ חלק ג עמ' תקיט)

.

. . הנה חוץ מזה הרי הוא בכלל מזכי הרבים מה שאין השכל האנושי יכול להבין ולהשיג אף אפס קצהו מרוממות מעלת מזכי הרבים.

(אג"ק חלק ז' עמ' קנר)

.

הבשורה מלימודם של אנ"ש שי' דא"ח ברבים בכלל והתעוררותם של תלמידי התמימים ועבודת התעסקותם בענין זה בפרט, הוא לי סמא מרפא ממש המחזיקים כחי ובריאותי בגשמיות, וכל הנותן לבו ודעתו ע"ז הוא דורש טובתי. נוסף על טובתו הפרטית בגשמיות וברוחניות, והנני מכיר לו טובה, על הטוב והחסד אשר עושה אתי עמי ותוספות ברכה יתברך בכל מילי דמיטב מנפש ועד בשר.

ונא בכל לשון של בקשה ותחנונים מאת כל תלמידי התמימים ובחורי אנ"ש שי' להוסיף אומץ בעבודתם זו בלימוד דא"ח ברבים אשר ע"ז הנני מוסר נפשי ממש להמציא להם בעזרתו ית' מאמרים מסודרים בעניניהם לפי האפשרות ללמדם ברבים, אשר מלבד גודל הקורת רוח הנעשה מלימוד זה לנשמת קדש הקדשים הוא כ"ק אבותינו רבותינו הק' וצוקללה"ה נבג"מ זי"ע אשר בזה מתרחב ומתפשט הכוונה העליונה בגילוי אור אלקי בעולם זה הנה מלבד זה בכל לימוד ולימוד מקרבים את הגאולה כמיועד למורנו הבעש"ט נ"ע זי"ע כמאמר לכשיפוצו מעינותיך חוצה.

והשם יתברך יחוס וירחם עלינו כולנו לפקוח עינינו להכיר את האמת הגמור בכוונת ירידת הנשמה למטה להאיר את העולם באור תורה ועבודה שבלב, ויתן לנו כח ועוז למלא את תעודתינו בחיים בהרבצת תורה ויראת שמים, ויזכנו בביאת גואל צדק בב"א.

בבקשה למסור פ"ש וברכה לכל הקבוצות מאנ"ש שי' הלומדים דא"ח בכל מרחבי מדינתם הט' כי יברך השם יתברך את הלומדים וחברים השומעים הם ובני ביתם יחי' בגשמיות וברוחניות.

(אג"ק אדמו"ר מהוריי"צ חלק י' עמ' שפא)

\\ אדמו"ר מה"מ שליט"א

היות שבעירו יש, ת"ל, הרבה בני ישיבות ובחורי חמד כ"י, בטח ישתמש בהשפעתו הכבירה עליהם לקרבם לרעיון החסידות ולהפיץ המעיינות החוצה. ות"ח מראש אם יבשר בשו"ט בזה.

(אג"ק חלק ה' עמ' יז-יח)

.

משתדלים כדבעי בהמשכת האנשים הנמצאים, לע"ע, בחוצה להדרכת והנהגת תורת החסידות ולימודה. ואף שלימוד זכות. . במ"ש אודות התועדות די"ט כסלו ויום ההילולא יו"ד שבט, הנה כנראה מתיאור התועדות השני, שעדיין לא יש בזה שדרך הקדושה הוא מעט מעט אגרשנו מפניך, הרי גם עפ"ז כבר הי' צריך להיות הדבר בהתפתחות גדולה יותר, ויה"ר שמכאן ולהבא יתוסף בזה ככל הדרוש.

במ"ש אודות בית הכנסת שאם בש"ק יהי' הוא בביהכ"נ אחד יבטל השיעור בביהכ"נ השני, ואם להיפך - אינו יודע אם יתקיים המנין, בודאי יש למצוא אופן להבטיח (באוארענען) את שני הענינים, כיון שיום השבת הרי הוא יותר מכ"ה שעות ויש די זמן לשני הענינים גם יחד. ויה"ר, שכמו שצריך להיות בעניני קדושה - הרי אדרבה ענין אחד יוסיף בענין השני. . בברכה לבשו"ט בכל הנ"ל.

(אג"ק כרך י עמ' שסט)

.

בנועם קיבלתי מכתבו מכ' סיון והקודם מכ"ח אייר. ואין לשער גודל הדבר מה שהלכו אנ"ש בבתי הכנסיות לפרסם העניינים המבוארים בהמאמרים והקונטרסים, ומי יתן (עיין לקו"ת במדבר ט"ו ע"א) שיהי' לבבם זה להם לעשות כנ"ל בכל עת מצוא. וכל המוסיף מוסיפין לו... בברכת הצלחה בעבודתו בקדש ובעניינים הפרטיים.

(אג"ק כרך ז' עמ' רצז)

.

ת"ח חן על מכתבו מכ"ב ניסן המבשר טובות על שלומד ברבים את מאמרי כ"ק מו"ח אדמו"ר צוקללה"ה נבג"מ זי"ע הכ"מ, ומשתדל להביא לפועל את פקודותיו לאנ"ש והתמימים שי', למלא את תפקידם בכלל ונטירת כרמנו המיוחד הוא הפצת המעיינות בפנים ובחוץ בפרט.

נא ונא להתחזק ולהתאמץ בהובאה לפועל את תכניתו אשר האברכים והבחורים שי יחזרו דא"ח בבתי כנס' שונים, ומה שלקח את לבי ביותר היא ההשתדלות החזקה לקרב תלמידים מכל הישיבות ללימוד הדא"ח, ולהורות דרך ה' לילדי ישראל מכל החוגים בכל האופנים הנכונים והאפשריים.

(אג"ק חלק ג' עמ' רפג)

.

במ"ש אודות חזרת דא"ח שצריך לזה הכנה ויגיעה והטרדות שלו מפריעים בזה, בודאי למותר לעוררו על מרז"ל שקבלת עול תורה מקילה ומעבירה ענינים של עול דרך ארץ, ורואים זה גם במוחש אפילו להבדיל בעניני שכל אחר שהעמקה בענין שכלי מכשירה את האדם לקבל הדאגות והטרדות באופן מחושב יותר ולהגיב עליהם מבלי להגזים אותם ומבלי להגדילם, ועאכו"כ בתורה שהיא מביאה רפואה לעולם גם בדרך סגולי. בברכה לבשו"ט.

(אג"ק חלק יב עמ' של)

.

במענה על מכתבו מא' כסלו. אין להתפעל ממה שלא כל אלו שהבטיחו לבוא לשיעור תורה באים, וכבר ידוע פסק רז"ל אשר שלשה דברים באים ע"י יסורים ואחד מהם תורה, אבל חזקה לתעמולה שאינה חוזרת ריקם ובתעמולה המתאימה בודאי יתרבו המשתתפים בשיעורים.

(אג"ק חלק י' עמ' קכו)

.

. . ושמחתי לקרוא החלטתו להתעסק בהפצת אור החסידות וכו'. ורק חבל על שדוחה זה לאחר זמן - בה בשעה ש"הנה זה עומד אחר כתלינו" ורק הפצת המעיינות מעכבת והיש לשער הצער של רגע אחד בגלות, או רגע אחד נוסף בזמן הגאולה, ותענוגו בו.

(לקו"ש חלק כ"ג עמ' 450)

.

בודאי מוסיף אומץ ככל האפשרי והדרוש בלימודו דא"ח ברבים וביחוד בחוגים המיוחדים, וה"ז - במצב העכשוי - בגדר מצוה שא"א לעשותה ע"י אחרים שאין למעלה מזה וכמבואר במו"ק (ט סע"א) עיי"ש

(כתי"ק)



סיפורים ואמרות



א.

אדמו"ר מהר"ש אמר לבנו, הרבי הרש"ב, בתזוין הלילה: אתה רואה אלו לבושים יש לחסיד פלוני? זה לא פלא. הוא היה חוזר חסידות, ולבושיו הם לפי ערך עבודתו זו.

(ספר השיחות תרצ"ו עמ' 13)

ב.

אצלי הונח - אומר אבי - שהמקושר לרבי במדה הגדולה ביותר של התקשרות, עדיין הנו חסיד חלש. חסיד הוא דבר אחר לגמרי. אחרי שהתעמקתי בדבר הסקתי, שענינו של חסיד אינו ההתקשרות אל הרבי בלבד, אלא על חסיד להיות מסור גם לפעולותיו של הרבי.

(ספר השיחות ט' ניסן ת"ש)

ג.

חסיד אחד או תלמיד אחד כאשר נותן לבו דעתו ונפשו על התורה וחיוזקה, פועל ישועות בעיר גדולה בכל ענייני העיר, והוא בדרך מלמעלה מדרך הטבע בזכות אבות העולם.

(היום יום ד' תמוז)

ד.

אאמו"ר [הרש"ב] אמר: ברור לי, שכאשר יהודי חסידי יושב בבית המדרש, ולומד או חוזר חסידות ברבים, הרי זו שמחה אצל זקני, ושמתם מספקת עבורו, לבניו ולבני בניו רוב טוב בגשמיות וברוחניות.

(היום יום י"ג אדר א')

ה.

סיפר הרבי שליט"א במכתב משנת תרצ"ה: שיחות שמיני עצרת היו ארוכות ועשירות, וקשה למוסרן במכתב. בכלל, מלבד הדיבור לאנשים פרטיים היה עיקר תוכן השיחה על דבר נחיצות העבודה בפועל.

אמר "אשר תובע 'תביעה נפשית' שהבעלי בתים יחזרו דא"ח, וכשיעשו ווי א ענין

נפשי ארט [= כמו שענין נפשי נוגע] - ימצאו חברים טובים". ועל התמימים נוסף חוב להתעסק בהרבצת התורה. ואז בין איך בטוח, אז איך קאן מבטיח זיין, [=ואז אני בטוח, שאני יכול להבטיח] שימולא לכל אחד מה שחסר לו וכו'. כן האריך בנחיצות, והאי אפשריות בלי זה, של הרגש זולתו וקירוב איש לרעהו. מבין הפתגמים: הקפות נותנים בהקפה. אבל נעשים משועבד. וצריך לשלם במשך כל השנה.

(ליקוטי שיחות חלק ט"ל עמ' 407)

א.

באחת התקופות שהרבי שליט"א תבע ועורר חזק אודות חזרת חסידות בשבת ברבים, היו מכניסים לרבי דו"ח ובו רשימת השמות של אלו שחזרו חסידות. פעם אחת, כשהכניסו את הרשימות, אמר הרבי שהוא מבחין כי שמותיהם של האברכים שנישאו לאחרונה לא מופיעים ברשימה.

המשיך הרבי ואמר: "צו דען דערפאר וואס מ'האט אנגעטאן א טלית אויפן קאפ ווערט מען פטור צו חזר'ן חסידות ברבים! אדרבה! אויב פאר דעם האט ניט גע'חזר'ט, דארף מען ערשט אנהויבן חזר'ן חסידות ברבים" [= וכי משום שלבשו טלית על הראש נפטרים מלחזור חסידות ברבים! אדרבה! אם קודם לכן לא חזרו, עתה הגיע הזמן להתחיל לחזור חסידות ברבים].

(תשורה להתוועדות י"ט כסלו, כפר חב"ד ה'תשס"ד עמ' כג')

ב.

סיפר הרה"ח ר' יוסף בנציון שיחי' רייצעס: פעם שאל אביו ר' שמואל יצחק ע"ה את אדמו"ר מהורש"ב נ"ע היכן לחזור דא"ח? השיב לו הרבי: "בכל מקום שלא תופסים אותך מהצווארון וזורקים אותך. . .".

והוסיף ר' יוסף בעצמו, שבזמננו הרבי תובע שנחזור דא"ח גם במקומות כאלו שרוצים לזרוק אותנו מהצווארון! . . ."

(בית משיח גליון 922)

ג.

הרבי דיבר עם ר' יוסף בנציון שי' בנוגע לענין של הקהלת קהילות, בין הדברים הרבי עשה 'אנחה' עמוקה ואמר: "למה ישנם כאלו שמשמטים מללכת לחזור חסידות? צריך לראות שכולם ילכו לחזור" ושוב הרבי עשה 'אנחה' עמוקה.

(יחידות לר' יוסף בן ציון שיחי' רייצעס)

ט.

האמת הוא שצריכים לילך אפילו לב' וג' [אנשים], ואפילו כשאחד מהם מתנמנם. ואלו שיושבים על המזרח הרי כל זה אין נוגע להם כלל, כמה שנים עברו, וב. ר. לא חזר דא"ח - והרי כ"ק אדמו"ר ג"ע כותב בקונטרס עץ החיים לחזור דא"ח?!

(מתוך יחידות י"ז מרחשון תשכ"ג)

י.

המשפיע ר' מענדל פוטערפס סיפר: "ר' דוד הורדוקער התבטא באחת מהתוועדויותיו: "מי נמנה עם ה"חבריא של המגיד?" מי שמשכים בשבת בבוקר, לומד חסידות במשך שעות רבות, מתפלל באריכות ובדבקות, מקדש וטועם משהו, ושב מיד ללימוד החסידות בבית הכנסת?! לא! בכך אינו נמנה עדיין עם ה"חבריא של המגיד". "במשך שנים רבות", שח ר' מענדל, "תהיתי לפשר הדברים, עד שהוסבר לי! "מי שמשכים בשבת בבוקר, צועד לבית כנסת בעיר במשך שעות רבות וחוזר שם שיחה של הרבי, לאחר מכן צועד במשך שעות רבות אל צדה השני של העיר וחוזר אף שם שיחה - נמנה עם ה"חבריא של המגיד".

הקרבת התפלה והלימוד, כמו גם ויתור על המנוחה הגשמית והרוחנית למען קיום רצונו הקדוש של הרבי, הם שמזכים בתואר הנשגב".

(אוצר החסידים בברית המועצות ובפולין, עמ' 174)

יא.

המשפיע בישיבת תומכי תמימים בוילנא ר' יהושע אייזיק ברוך הי"ד שלח פעם את אחד התלמידים לחזור דא"ח בבית הכנסת בעיר.

מהשלג הכבד שירד באותו זמן נקרעו נעליו של התלמיד והוא החליט כי ככל הנראה בית הכנסת יהיה ריק מאנשים, ועם נעליים קרועות בלתי ניתן להגיע לבית הכנסת וחזר בחזרה. כשהגיע לישיבה שאל אותו המשפיע ר' יהושע אייזיק האם חזר דא"ח, והוא התחיל לספר את שאירע עם השלג והנעליים.

אך המשפיע עשה עצמו כלא שומע, וממשיך להקשות האם חזר דא"ח בבית הכנסת. והתלמיד ממשיך בסיפור המקרה, והמשפיע ממשיך להקשות. סיים המשפיע ואמר

“לא חשוב שלג או נעליים כל התירוצים אינם שווים בעד הזכות והחובה לחזור דא”ח”.

(מפי המשפיע ר' זושא שיחי' פויזנר)

יג.

הרב מרדכי שמואל אשכנזי ע”ה, יצא פעם לתהלוכה בחג השבועות (בשנות המ') והוזמן ע”י שליח לחזור שיחה באחד מבתי הכנסת. הוא התכוון והכין את השיחה היטב ומסר אותה בהתלהבות ובדיוק, לשביעות רצון הקהל והשליח.

בסיום חזרת השיחה ניגש אליו השליח וביקש כי יתלווה אליו לבית כנסת נוסף סמוך ויחזור גם בו שיחה. הרב אשכנזי הסכים כמובן בשמחה. כשעלה לבימת הדרשן גילה להפתעתו כי 3 אנשים מבית הכנסת הקודם 'עקבו' אחריו גם לדרשה זו והתמקמו בקדמת ספסלי בית הכנסת בהאזנה דרוכה.

חשב הרב אשכנזי לעצמו: אין ראוי לחזור אם כן על אותה השיחה, חיפש ונזכר בשיחה נוספת על שמחת תורה וחזר עליה. בסיומו, שוב ניגש אליו השליח וביקשו להגיע לבית כנסת סמוך נוסף. שוב הסכים ושוב הדבר חוזר על עצמו 3 האנשים מתלווים ומתיישבים בהאזנה בקדמת הקהל. לאחר דקה, נזכר בשיחה נוספת והחל לחזור עליה בפני קהל המתפללים. בסיומו, ניגשו אותם 3 'עוקבים', ופנו אליו בתמיהה מוזרה: 'כבוד הרב אמר את השיחה בבית הכנסת הראשון כל כך יפה, שבאנו פשוט לשמוע אותה שוב! למה הרב אומר כל פעם שיחה שונה!?

לפעמים, השיעור כל כך יפה, שפשוט רוצים לשמוע אותו שוב...

(מפי הרב גלובבסקי)

יד.

וע”ד הסיפור שמספרים חסידים בשם החסידים של אדמו”ר האמצעי, בנו של בעל התניא: כיון שאדמו”ר האמצעי ה” מונח בהפצת תורת החסידות בכל מקום, צוה לכל החסידים שבאו אליו, אשר, בלכתם או בנסעם בחזרה לעיירתם, הנה בכל מקום שעוברים בדרכם יחזרו שם חסידות.

פעם אחת בא אליו אחד החסידים בשאלת הוראה כיצד עליו להתנהג - שכן, כאשר חוזר מאמר חסידות, ורואה כיצד פועל הדבר על השומעים, נעשה אצלו רגש של סיפוק נפשי: הוא מרגיש את מציאותו, שפעל איזה ענין; הוא קלט את המאמר בטוב, וחזר אותו מתוך חיות, כך שפעל גם על השומעים, ומזה נעשה אצלו הרגש של ישות, ואפילו הרגש של גאווה. מספרים חסידים שאדמו”ר האמצעי השיב לו: “א ציבעלע זאָל

סיפורים ואמרות \ 29

פון דיר ווערן, אָבער חסידות זאָלסטו חזר'ן". [= 'בצל' שיהיה ממך, אולם 'חסידות'
תחזור].

(משיחת פורים - תשט"ו)



להביא לימות המשיח



מזה באה ההוראה בפועל שיש להוציא בעומדנו עתה בהתחלה ובפתיחה של "כינוס השלוחים העולמי":

לכל לראש - צריך לצאת בהכרזה ובהודעה לכל השלוחים, שעבודת השליחות עכשיו ושל כל יהודי מתבטאת בזה - שיקבלו את פני משיח צדקנו. כלומר: כל הפרטים בעבודת השליחות של הפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה, צריכים להיות חדורים בנקודה זו - כיצד זה מוליך לקבלת משיח צדקנו.

וכמודגש בנושא הכינוס - "כל ימי חיך להביא לימות המשיח": כל עניני העבודה (בכל ימי חיך, ובכל יום עצמו - בכל פרטי ושעות היום) צריכים להיות חדורים ב"להביא לימות המשיח" . .

והכוונה בפשטות היא - שמכינוס השלוחים צריכות לבוא ולהביא החלטות טובות כיצד כל שליח צריך להתכונן בעצמו ולהכין את כל היהודים במקומו ובעירו וכו' לקבלת פני משיח צדקנו, על-ידי שהוא מסביר את ענינו של משיח, כמבואר בתורה שבכתב ושבעל-פה, באופן המתקבל אצל כל אחד ואחד לפי שכלו והבנתו, כולל במיוחד - על ידי לימוד עניני משיח וגאולה, ובפרט באופן של חכמה בינה ודעת. והיות שזוהי העבודה בזמן הזה, הרי מובן שזה שייך לכל יהודי, בלי יוצא מן הכלל כלל . .

ועוד ועיקר: מאחר שכבר סיימו את עבודת השליחות - בא כל שליח אל המשלח האמיתי, הקב"ה, ומודיע: עשיתי את שליחותי, ועכשיו הגיע הזמן שאתה, כביכול, תעשה את שליחותך [שגם הקב"ה הוא שליח ("מגיד דבריו ליעקב גו'"), וביחד עם עשר הספירות - הרי עצמותו ומהותו בעצמו, כביכול, הוא משיח צדקנו]: "שלח נא ביד תשלח" - שלח לנו את משיח צדקנו בפועל ממש!

(משיחת ש"פ חיי שרה ה'תשנ"ב - דבר מלכות)



• הוספה •

דרך המסירה

מאת הרב ישבעם הלל - מחנך ומרצה לעניני יהדות



• על שלושה דברים הדרשה עומדת •

ערב שבת לאחר התפילה, רוני חוזר מבית הכנסת. נכנס לבית ואומר בקול, "רינה אישתי היקרה, אני מוכרח לספר לך מה אמר הרב בבית הכנסת בדרשה..." בזמן הסעודה רוני חוזר על תוכן הדברים ומדביק גם את האשה בהתלהבות. למחרת עת ירדה רינה עם הילדים לגן המשחקים סיפרה רינה לחברות באותה התלהבות, את מה שבעלה שמע בדרשה בבית הכנסת... כך צריכה להשמע דרשה בהקהלת קהילות. כך דורש הרבי הריי"צ במכתב ומסיים, שבשביל זה צריכה להיות מסירות נפש של ממש. כשאתה עומד בבית כנסת ומדבר, אתה מעביר עוד עולם פנימי שלם, רגשות. אתה יכול לחוש את הקהל ולהתאים לו בזמן הנתון את המסר, בצורה הטובה ביותר, ובעזרת ה' הדברים יצאו מן הלב ויכנסו אל הלב.

• כעת נתמקד בשלושה כלים לדרשה מוצלחת •

על שלושה דברים הדרשה עומדת:

על ההכנה, על דרך המסירה ועל האמון שהקהל רוחש לדורש. כשנדע להשתמש נכון בשלושת הכלים הנ"ל, נוכל ליצור דבר תורה ממוקד וענייני, שהקהל שלך יאהב, יתחבר אליו וירצה לשמוע אותך שוב ושוב.

הכנה:

מקובל בפי הדרשנים ש85% מהצלחה של דרשה תלויה בהכנה. כשאתה מגיע מוכן נפתרות בחלקן כבר בעיות שונות, כמו פחד קהל וחוסר ביטחון עצמי. לכן ראוי מאוד לשים לב לשלב ההכנה ולא לוותר. כשאנחנו מכינים דרשה חשוב מאוד לדעת מה המסר שאנחנו רוצים להעביר לקהל שלנו.

בדומה ליציאה לטיול... שלמה התכונן לטיול, הכין הכל, רכב שטח, אוכל לשלושה ימים, חבלים, ביגוד מתאים וציוד לשינה. ביום המיועד שלמה עולה לרכב ומתחיל לנסוע, החברים שיצאו איתו למסע שואלים "לאן פנינו שלמה?" ולשלמה אין תשובה... לאן הקבוצה הזו תגיע בסופו של יום? כנראה שאף אחד לא יידע... כשבאים להכין דרשה חובה עלינו לסמן מטרה, יעד שאליו אנו רוצים להגיע, וחובה עלינו לא לסטות ממנו ימין או שמאל.

במדה ובחרנו את הנושא 'אהבת ישראל' נתמקד בו בלבד ולא נדבר על שום דבר אחר. כך גם המשלים, הסיפורים והראיות שנביא, כולם יהיו בכפוף למסר שאותו אנו רוצים להעביר.

לפני שאנו באים לבית כנסת, נברר מי הקהל, ונתאים במיוחד בשבילו את המושגים

והסיפורים בהם נשתמש, כדי שנגיע למצב שבו המסר שלנו יועבר בצורה הטובה ביותר. חשוב מאוד לא לעייף את הקהל עם דברי תורה ארוכים. מומלץ לשלב סיפורים או בדיחות שישרתו את המסר שלך ובכך תיצור מצב שירצו לשמוע אותך שוב.

דרך המסירה:

אחרי שאנחנו יודעים מה אנחנו רוצים לומר, יש לנו את השיחה, הוצאנו מתוכה את המסר ומצאנו סיפורים ובדיחות, נחלק אותה לשלושה חלקים.

פתיחה - כשאנו ניגשים לדבר יש לנו דקה של חסד, בה הקהל שלנו מחליט האם מעניין אותו או לא.
 לכן נפתח בסיפור מעניין או שאלה שמגרה את המחשבה של הקהל וגורמת לו לרצות להמשיך להקשיב.
 חשוב מאוד, לא להתנצל ולומר דברים בסגנון של "לא הכנתי אבל..." או "לא תכננתי לדבר אבל..."

גוף - לאחר שיש לנו פתיחה טובה ומעניינת נאמר את הרעיון שעליו תכננו לדבר. נביא שאלות, תשובות, הוכחות וסיפורים מעולמו של הקהל שלנו. כך הקהל יתחבר בצורה הטובה ביותר למסר.

סיום - נסיים את דברנו בסיכום קטן על מה שדיברנו. "אז למדנו היום ש..."
 נוסף סיפור שמחזק את הדברים שלנו, והמשפט האחרון יהיה קריאה לפעולה מעשית, משמעותית, שהאדם ששמע את הדרשה יצא עם משהו ביד.

אמון:

- ישנם מספר דברים שיוצרים רושם ראשוני חיובי, ומסייעים בכניית אמון.
1. חיוך - מחקרים מוכיחים כי אדם שמחייך נראה טוב יותר, עושה רושם של אדם חיובי שכדאי להיות בחברתו, אף ללא הכרות מוקדמת.
 2. כשנגיע לבית כנסת נעלה לבמה ונחייך לקהל, בכך ניצור אווירה טובה.
 3. מחמאות לקהל - כולנו אוהבים לקבל מחמאות, כך גם הקהל שלנו...
 4. לכן נזרוק בדרך אגב כביכול, לקהל שלנו, פרגון קטן בסגנון "יושבים פה יהודים שאוהבים את התורה".
 5. על ידי כך נחבר אותם אלינו ולמסר שאנו רוצים להעביר בצורה חזקה יותר.
 6. הגעה בזמן - הגעה בזמן ואפילו להקדים מעט תיתן תחושה של אדם רציני.
 7. סדר וניקיון - אדם שלבוש בצורה נקייה ומכובדת, מכבד את עצמו, את מה שהוא מייצג ונוטים להקשיב לו יותר.
 8. "פגע וברח" - מן הראוי להישאר ולהתפלל עם הציבור, זה מכבד את הקהל. במקרים שמבקשים אפשר אפילו לעמוד חזן.
 9. איזהו מכובד - לא לשכוח לומר "ברשות..." או תודה לרב או לגבאי שמנהל את בית הכנסת.

אלו שלושת הכלים שעליהם עומדת דרשה.
בעזרת ה' ע"י הכנה נכונה, מסירת הדברים כראוי והתנהגות חיובית, נקיים את רצונו
של הרבי על הצד הטוב ביותר.

.

לתגובות או הזמנת הרצאות 058-627-4080

לזכות
כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א
מהרה יגלה אכי"ר



מוקדש לעילוי נשמת:

דבורה בת לביא

לזכות כל יוצאי חלציה להצלחה בגו"ר מתוך שמחה וטוב לבב



אסתר בת יעקב

לזכות כל יוצאי חלציה להצלחה בגו"ר מתוך שמחה וטוב לבב



הרב רזיאל בן הרב משה הי"ד

לזכות כל יוצאי חלציו להצלחה בגו"ר מתוך שמחה וטוב לבב

